

FANTÁZIA 2012

ANTOLÓGIA FANTASTICKÝCH POVIEDOK

* fantázia *
sk

Fantázia 2012

Antológia fantastických poviedok

*Finálové a ďalšie vybrané poviedky z literárnej súťaže
Cena Fantázie 2012*

Súťaž organizuje Fantázia media, s. r. o..

Súťaž podporila spoločnosť Intel.

Vydanie zborníka podporila sieť kníhkupectiev Brloh.

*Partneri: Kultura.sme.sk, Incheba, a. s., Artis Omnis, Wooky,
Xbox360, Poštová banka, Rádio Devín, pcnews.sk.*

Fantázia 2012
Antológia fantastických poviedok

Zostavil: Ivan Pullman

Copyright © Fantázia media

Publisher © Fantázia media, s. r. o., 2012

Cover © František Mráz, 2012

Všetky práva vyhradené

ISBN 978-80-971094-8-6

IVAN ALAKŠA

V najlepšom treba... čo?

Hovorí sa, že v najlepšom treba prestať. Zažil som to v súvislosti s fantastikou už dvakrát – náš festival Istrocon v roku 2003 bol najlepší z tých piatich nami organizovaných a je dodnes neprekonaný. Ním sme svoje Istrocoňacke dielo ukončili a odovzdali ho ďalej. A rovnako časopis Fantázia dosiahol na prelome rokov 2010 a 2011 svoj vrchol, a aj keď v tej chvíli som predpokladal, že to „konečne funguje a ide ako má“, nakoniec musel svoju existenciu v tlačenej podobe ukončiť. Súvisí to nejakou s Cenou Fantázie?

Aj áno, aj nie. Súťaž je na tom v desiatom ročníku dosiaľ najlepšie a dovoľm si tvrdiť, že nielen kvantitou (poviedok, autorov), ale aj kvalitou textov. Podarilo sa nám vyriešiť, aby autori nemuseli posielať päť tlačenej kópií poviedky a porotcovia mohli čítať komfortne z čítačiek eWooky. Podarilo sa nám spustiť internetovú stránku súťaže (www.CenaFantazie.sk), rozbehli sme sériu e-knží „eFantázia“, aby sme sprístupnili čitateľom viac ako iba tých desať poviedok v knižnom zborníku, lebo tie prijaté poviedky za to stoja.

Zároveň však vieme, že to všetko nás dostalo do štádia, keď Cene Fantázie treba venovať viac času, aby sme to všetko vedeli zabezpečiť aj v ďalších ročníkoch, musíme sa organizácii venovať o ďalší kus profesionálnejšie, ako doposiaľ. A nehovoriac o tom, že, príznačne, v aktuálnom ročníku odovzdávame posledný kus Ceny Fantázie – sochy, vytvorenej špeciálne pre nás umeleckým sochárom Andrejom Csillagom. Mali sme ich akurát desať. Alebo ešte jedno znamenie – keď nás organizátori ďalších slovenských významných (a nežánrových) súťaží považujú za „konkurenciu“, tiež to niečo znamená. Aj keď, povedzme

si pravdu, ako už len možno hovoriť pri literárnych súťažiach o konkurencii?

Sochy sa dajú vyrobiť, partneri sa dajú dohodnúť, čas sa dá nájsť, nezahadzujeme teda pero do žita. Veď si to zoberte: tento rok nám do súťaže prišlo 223 poviedok od 185 autorov a jednej autorskej dvojice. Medzi nimi bolo 74 autoriek a 113 autorov, ktorí z pohľadu žánrov poslali 81 sci-fi, 52 hororových a 66 fantasy poviedok. Osobne ma tých 81 sci-fíčok teší najviac – pravdepodobne je to reakcia na to, že spoločnosť Intel oceňuje najlepšiu sci-fi poviedku – okrem toho je však vedecká fantastika môjmu srdcu bližšia.

Tento rok bolo porotou vyradených 21 poviedok – 7 nespĺnilo podmienku nepublikovania, 2 poviedky nespĺnili podmienku slovenského jazyka a 12 nepatriło k žiadnemu fantastickému žánru. O tom rozhodujú vždy porotcovia – tento rok to boli: víťazka súťaže z roku 2008, autorka **Lívia Hlavačková**, autor, prekladateľ a viacnásobný finalista súťaže **Michal Jedinák**, slovakistka **Lucia Anna Trubačová**, **Ivan Pullman**, literárny publicista a editor zborníkov *Ceny Fantázie* a „celebritným“, no o nič menej dôležitým porotcom bol tento rok herec **Luboš Kostelný**, z ktorého sa vykľul náruživý čitateľ fantastiky a dôsledný hodnotiteľ textov. Po prvýkrát v histórii súťaže porotcovia nehodnotili poviedky vytlačené na papieri, ale dostali úplne nové e-čítačky naplnené všetkými 223 textami. Prvá slovenská dotyková čítačka s displejom s technológiou elektronického atramentu eWooky sa tak stala oficiálnou čítačkou poroty súťaže.

Ďalšou novinkou desiateho ročníka súťaže bolo, že vyhlásenie prvého kola – teda zverejnenie finalistov – sme presunuli z Istroconu na samostatnú akciu. Presun do priestorov Zichyho paláca sa nám osvedčil – prišlo viac divákov ako kedykoľvek predtým a priestory boli reprezentatívnejšie, zároveň bolo viac času a aj väčší klud. Ako už je tradíciou, finálové poviedky boli zverejnené na portáli Kultura.sme.sk (k dispozícii boli aj v sieti

e-kníh wooky) a môžem s potešením povedať, že aj tu sme zdolali pár rekordov. Predovšetkým – čítanosť hlasovacieho článku prekonalala 22 tisíc klikov, jednotlivé poviedky si otváralo medzi 4-11-tisíc čitateľmi a poviedky vzbudili množstvo reakcií v komentároch. A zlomili sme rekord v počte hlasov – celkovo sa finálového hlasovania zúčastnilo 761 ľudí, ktorí rozhodli o záverečnom poradí finálových textov. Medzi prvými dvoma poviedkami bol dokonca rozdiel iba 11 hlasov.

K pridruženým cenám, ktoré vyhlasujú naši partneri: Cena spoločnosti Intel pre najlepšiu sci-fi poviedku, Cena Béla (vydavateľstvo Artis Omnis) a Cena Bibliotéky (Incheba) sme v tomto roku pridali Cenu OZ Fantázia pre najlepšiu fantasy, a keďže hodnotenie poroty a čitateľov býva často odlišné, udelíme aj Cenu poroty, ktorej víťaz(-ka) získa Xbox360.

Tento zborník, rovnako ako aj ostatné knižné zborníky z Ceny Fantázie (od roku 2006), ste si mohli kupovať v sieti kníhkupectiev Brloh. Ak ste zákazníkom Brlohu, možno viete, že akúkoľvek fantastickú knihu si v tejto sieti kúpite, Brloh za každú venuje 2 Centy na podporu Ceny Fantázie. V roku 2012 bolo v sieti Brloh predaných 27 594 kníh, vďaka čomu je 552 eur použitých na navýšenie cien pre víťazov a zároveň aj vydanie tohto zborníka.

A dnes už možno povedať, že Brloh preniká aj do sortimentu e-kníh, čo znamená, že si v ňom môžete zakúpiť aj naše e-knihy a novú sériu eFantázia. Tá sa stáva nasledovníkom zaniknutého tlačeneho časopisu Fantázia – nájdete v nej ďalšie fantastické poviedky, ktoré stoja za prečítanie – eFantázia, vol. 01 je v predaji od septembra, ostatné nasledujú čoskoro.

Mimochodom, hovoril som niečo o prestávaní v najlepšom? Na konci tohto zborníka nájdete vyhlásenie jedenásteho ročníka súťaže, takže hor sa do písania, nech si to nenecháte na poslednú chvíľu. Cena Fantázie 2013 je tým pádom vyhlásená.

•

Cena Fantázie 2012:

1. miesto:

Martin Hatala – Prianie jazera
(Cena Fantázie a 100 € + 100 € od Brlohu)

2. miesto:

Marja Holeciová – Kalkulačka smrti
(65 € + 65 € od Brlohu)

3. miesto:

Ján Stopjak – Biela tma
(35 € + 35 € od Brlohu)

4. miesto:

Katarína Pivarčiová – Slovenský Stalingrad

5. miesto:

Janka Javorka – CC 2.0

Cena poroty:

Katarína Pivarčiová: Slovenský Stalingrad

Cena spoločnosti Intel pre najlepšiu sci-fi poviedku 2012:

Ružena Srnková: Monochromázia

Cena Bibliotéky 2012:

Eva Lalkovičová: Pavúčie chodníčky

Cena Béla 2012:

Ján Iša: Medzi regálmi

Cena OZ Fantázia pre najlepšiu fantasy poviedku:

Zuzana Javorová: Krajina dlhých tieňov

*Výsledky boli vyhlásené na 20. medzinárodnom knižnom veľtrhu
Bibliotéka dňa 10. 11. 2012 v Bratislave.*

ZUZANA JAVOROVÁ

Krajina dlhých tieňov

Autorka o sebe:

Pochádzam z Martina, vyštudovala som ekológiu na Prírodovedeckej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave. Napriek zopár skvelým profesorom a občasným zábleskom nadšenia, žiaľ, nemôžem povedať, že by som sa v tom našla. Prečo som to študovala a prečo ma to napriek tomu ťahá niekde úplne inde, by bolo na dlhé rozprávanie. V skratke hádam tolko, že hoci som si to dlho neuvedomovala, k umeniu som mala vždy blízko. Možno aj preto som s týmito vecami – ako je hudba alebo písanie – začala dosť neskoro.

Napriek tomu sa zdá, že táto cesta bola pre mňa prospešná. Snáď, ako je pre víno potrebné zretie, i moje písanie muselo vo mne dlho nevedomky dozrievať, aby malo čo ponúknuť. Či aj skutočne má čo ponúknuť, je na posúdení čitateľov. Verím však, že sa medzi nimi nájde aspoň zopár takých, ktorým sa moja tvorba zapáči, a ak už nič iné, poskytnú im niekoľko príjemných chvíľ na odreagovanie. :)

Zuzana Javorová

My o poviedke:

Svet nemusí byť vždy len guľatý, plochý, občas môže byť aj malý a uzavretý. Autorka nám predostiera svoj svet. Netradičný, ale fungujúci. Svet, ktorý má potenciál a ak na jednej strane hodnotím záver ako nešťastný, na strane druhej dúfam, že si ešte nejeden príbeh odtiaľto prečítam. A rád aj v románovej podobe.

Príjemné oddychové čítanie, kde autorka krásne spája imagináciu prostredia s romantickou zápletkou a potrebným... Nie, to už prezrádzam priveľa.

Ivan Pullman

„**F**arren sa vraj vrátil do mesta.“
Keala zdvihla hlavu zo stola a prinútila viečka, aby sa odlepili jedno od druhého.

„Čo?“ zamrmlala.

Weeko povytiahla obočie, a tváriac sa dôležito, si trochu teatrálné vzdychla. „Že ty si zase v noci flámovala.“ Prešla cez kuchyňu a na pracovný pult vyložila kôš plný zeleniny.

Zuzana Javorová: Krajina dlhých tieňov

„Nie,“ zívla. „Neflámovala,“ vstala od stola, pristúpila k pultu a začala naň vykladať obsah košíka – zväzok mrkvy, petržlenu, vrečko zemiakov, dva kaleráby a niekoľko hlavičiek cibule. Všetko to malo skončiť v polievke. „Čo si to hovorila?“ potlačila ďalšie zívnutie a pustila sa do práce.

Čas obeda sa pomaly blížil a ďalšie zaháľanie neprichádzalo do úvahy. Čoskoro sa mal hostinec zaplniť množstvom hladných krkov, ktoré bolo treba niečím zapchať. Ak si nechcela vypočuť krčmárovo nervózne hundranie, bolo nevyhnutné pohnúť kostrou. Hostinec U Beldana alebo *Na konci sveta*, ako ho návštevníci zvykli neoficiálne volať, bol v širokom okolí známy výnimočne dobrým jedlom. Keď od začiatku svitania časomerač šesťkrát prevrátil presýpacie hodiny a zvonom vo veži uprostred mesta ohlásil poludnie, atmosféra medzi jeho štyrmi stenami postupne zhustla a lavice okolo stolov sa zaplnili tak, že oneskorenci len s ťažkosťami našli voľné miesto pre svoje pozadia. Či už šlo o obchodníkov, poslov alebo obyčajných tulákov, okolo obeda mávali Weeko s Kealou plné ruky práce, aby stihli všetkých obslúžiť.

„Vravela som, že sa do mesta vrátil Farren,“ Weeko vzala do ruky mrkvu a odrezala z nej vňať, zatiaľ čo Keala začala šúpať cibuľu a krájať ju na drobné kocky.

„Ach tak,“ skonštatovala bezvýrazne. „To je naozaj smutná správa,“ smrkla a zažmurkala očami, do ktorých jej vbehli slzy.

„Ty si ale sarkastická,“ zasmiala sa jej spoločníčka. „Smutné by bolo, keby sa nevrátil, nie?“

Keala na ňu neveriacky pozrela. „A prečo by sa nemal vrátiť?“ Chrbtom ruky si prešla po čele a odhrnula z neho tmavú kučeru, ktorá jej svojhlavo padla to tváre.

„No... mohol sa niekde... zatúlať...“ váhavo odvetila.

Keala pustila z ruky cibuľu a uprela na ňu slzami zaliate oči. V dennom svetle, ktoré sa dnu vlievalo cez nevelké obloky,

chytila ich zeleň o stupeň svetlejší nádych než zvyčajne. „Teraz si sarkastická ty, vieš o tom?“

Weeko pokrútila hlavou. „Nie, prečo?“ zdalo sa, že si neuvedomovala, kam tým mieri.

Keala zvrážila obočie, potom sa zhlboka nadýchla a otočila sa naspäť k doske, na ktorej sa kopila dopoly rozkrájaná cibuľa. Pevne zovrela nôž a odrezala z nej ďalší plát.

„No tak, čo tým myslíš?“ dožadovala sa mladá žena odpovede.

„Ale nič,“ zahundrala. „Radšej rob, inak bude Beldan zase vyvádzať. Nerada by som namiesto zeleninovej polievky hubovú.“

Weeko sa zamračila, no ďalej nenalievala. Už si zvykla, že ak Keala o niečom nechcela hovoriť, nevypáčila by to z nej ani železnou tyčou. Vzala ďalšiu mrkvu a vložiac svoju nevôľu do práce rúk, ju rázne oskalpovala.

Keď Keala opustila hostinec, slnko už začínalo pohasínať a tieňe bledli. Pobrala sa dole ulicou, plnými dúškami nasávajúc do pľúc vzduch, ktorý jej hladil ubolené sluchy. Dve hodiny spánku jej nestačili ani len náhodou. Pomalým tempom sa vliekla pomedzi domy. Ich vybielené steny s veľkými oknami smerujúcimi do ulice, obohnané malými záhradkami plnými kvetov, dôverne poznala. Sotva vnímajúc okolie míňala bránu za bránou a takmer vrazila do dvojice mladíkov, ktorí si to rezkým krokom šinuli oproti.

„Keala?!“ zarezonoval jej v ušiach známy hlas. Zdvihla hlavu a pohľad sa jej zastavil na tvári mladého muža, ktorý ostal zaražene stáť a vyvaloval na ňu oči. Svetlohnedé vlasy sa mu strapato točili popri opálenej tvári a pokožku okolo úst pokrývalo jemné strnisko.

„Farren...“ zahabkala. Chvíľu hľadala slová, potom nie príliš duchapľne zahlásila: „Nečakala som, že ťa tu stretnem.“

„Svet je malý,“ zasmial sa mladík a veľavravne žmurkol na svojho spoločníka. „Naozaj malý,“ dodal s kyslým úsmevom.

„No, keď to hovoríš ty, asi na tom niečo bude,“ mykla plecami a nervózne prešľapla.

„Ideš domov? Dúfal som, že ťa ešte stihnem u Beldana.“

„Nestihneš,“ potvrdila mu trochu zbytočne zjavnú skutočnosť. „O tomto čase tam už zvyčajne nebývam. Večer mu vypomáha jeho dcéra alebo Weeko,“ dodala.

„Škoda,“ poškriabal sa na zátylku.

Na moment nastalo ticho. Farren sa ošival a Keala hľadela do zeme. „Môžem ťa odprevadiť domov?“ dostal zo seba napokon.

Pootvorila ústa a nervózne sa zasmiala. „A nemal si s Vihom namierené do krčmy? Určite si toho potrebujete ešte veľa povedať – pri pive,“ v jej hlase sa mihol jemne provokačný podtón.

„Noooo, to je síce pravda,“ zatiahol, „ale to nebude problém. Chlapi počkajú. Pred nami je celá noc a čo zameškám, ľahko dobehnem,“ zaceril sa na svojho spoločníka.

„Len choď, nejako to bez teba zvládneme,“ uchechtol sa mladík a potľapkal ho po pleci.

„Tak?“ čakal na odpoveď.

Keala mlčala.

„Beriem to ako áno,“ žmurkol. „Zatiaľ,“ zamával Vihovi. Ten pohodil hlavou a pokračoval smerom do mesta.

Keala chvíľu na mladíka neveriacky hľadela, rozmýšľajúc, ako zareagovať.

„Farren ja... medzi nami to... vieš,“ sklopila zrak a začala sa mrviť. Horúčkovito premýšľala, ako vycúvať z ošemetnej situácie.

„Ja viem, je mi to jasné. Len ťa odprevadím. O nič nejde. Hm?“ usmial sa.

Zdvihla hlavu a ostražito mu pozrela do očí „Tak dobre,“ pripustila váhavo. Chvíľu tam stáli, potom sa Keala pomaly pohla a Farren ju nasledoval.

„Ako sa máš?“ prerušil napokon ticho, ktoré nastalo po ich poslednej výmene. Slnko rýchlo haslo a ich tieň sa stratili v šere

medzi domami. Úkosom naňho pozrela. Jeho hlas znel vážne. Bolo jej jasné, že celé to divadlo malo jediný účel – nevyzerať ako zaskočený chudák, ktorý od nej pred vyše rokom dostal košom.

„Celkom dobre,“ usmiala sa. „Ty sa pochváľ. Brázdil si svet, určite máš o čom hovoriť.“ Z vreciek na plátenných šatách vytiahla ruky a zahrnula si za uši vlasy, ktoré jej opäť padli do tváre.

Farren sa nahlas zasmial. „Hah, keby naozaj bolo o čom!“ V jeho slovách zacítila zreteľnú pachuť irónie. Rozohnal sa a kopol do kameňa, ktorý sa mu priplietol pod nohy. „Cestovať nemá zmysel. Tu nemáš nájsť čo nové. Bola to strata času.“ Mávol rukou.

„Takže všade je to rovnaké?“ pokračovala opatrne.

Pokrútil hlavou. „Celkom rovnaké nie,“ pripustil. Ako kráčali, na ulici sa rozsvietili svetlá. Slnko natoľko pohaslo, že ho už takmer nebolo vidieť a na oblohe nad ich hlavami sa zjavili hviezdy, kde-tu prekryté šedými oblakmi.

Keala mlčala a on pokračoval. „Napríklad, vedela si, že priamo pod slnkom neexistujú skoro žiadne tieňe?“ pozrel na ňu a v očiach sa mu zablysla pretrvávajúca iskierka údivu. „Naše tieňe tu na kraji sú dlhé, prenasledujú nás všade, kam sa pohneme, a zmiznú, len keď slnko zhasne, alebo keď ho prekryjú mraky. V takom Grianmhare, ktorý leží priamo pod ním, nie sú takéto tieňe nikdy. Nikdy – chápeš to?“ jeho hlas nabral mierne na intenzite. „Je ťažké predstaviť si život bez tieňa. Kým som to nevidel na vlastné oči, myslel som si, že obchodníci len drístajú, aby mali čím ohúriť našincov.“

„Hm...“ Keala pokrčila plecami.

„A vedela si, že poloha nevlýva na dĺžku dňa alebo noci? Deň všade trvá presne pätnásť hodín a noc zas deväť. Ale dĺžka tieňov závisí od toho, ako ďaleko od slnka sa nachádzaš. Nie je to zaujímavé?“

„Aspoň to časomerači nemajú také komplikované,“ nadhodila.

„Alebo taký koniec sveta,“ pokračoval. „Ten náš ani zďaleka nie je jediný. Vlastne to ani nie je koniec sveta,“ zasmial sa stroho. „Ľudia z Grianmharu volajú Beldanov hostinec Na konci sveta, ale to je sprostosť. Svet nie je rezanec s dvoma koncami. Je ako ostrov. Akurát, že naokolo nie je voda, ale tá hlúpa klzká stena. Keby si sa napríklad od jazera na útese vybrala napravo a šla by si dostatočne dlho, tak sa napokon dostaneš opäť k nemu, akurát, že z opačnej strany. Samozrejme, že všade to vyzerá inak. Niekde sú vrchy, inde nížiny, dakde dokonca voda. Aké to je za ňou, to neviem, tipujem ale, že presne také isté.“ Zdvihol ruky a zahrabol si nimi do vlasov. „Je to... frustrujúce.“

Keala chvíľu mlčala, potom k nemu otočila hlavu. „Farren, ale to si predsa dávno vedel. Všetci to vedia.“

Ako sa rozprávali, minuli posledný dom v meste. Pred nimi sa otvorili polia, pomedzi ktoré sa tiahla prašná cesta.

„Viem,“ zhlboka vzdychol. „Len som si to nikdy tak neuvedomoval. Alebo som si to nechcel pripustiť. Vždy som veril, že musí byť ešte niečo. *Niečo* – čokoľvek,“ rozhodil rukami. „Svet je taký malý, Keala. Cítim sa ako v klietke.“ Z jeho hlasu zaznievala toľká rezignácia a sklamanie, až jej ho bolo ľúto.

„Máš pravdu. Náš svet je naozaj malý,“ pripustila. „Ale never to tak tragicky. Aspoň... aspoň sa nemáš kde stratiť,“ pokúsila sa o úsmev.

„No to mi je výhra!“ zafučal. „Myslím, že by som sa radšej stratil. Najlepšie navždy.“

„Ale, Farren,“ zasmiala sa. „Tuším sa tvoja nálada začína prepadať hlboko do puklín zeme.“

„Mám obavy, že ani tie pukliny by neboli priveľmi hlboké, a keby som fáral dostatočne dlho, dosiahol by som na dno,“ zahlásil sarkasticky a vyplazil do tmy jazyk.

Kealou trochu myklo, noc však zahalila jej pohyby. „Na tvojom mieste by som to neskúšala. Ešte náhodou zistíš, že

je to pravda, a tvoje sklamanie dosiahne stav dokonalosti,“ zasmiala sa opäť. „Mal by si sa vrátiť do mesta a utopiť žiaľ v pohári piva,“ nadhodila.

„A teba nechať ísť samu v tejto tme domov?“ nadvihol obočie a pokrútil hlavou. „To by som bol teda pekný grobian. Ešte sa ti niečo stane a ja budem mať výčitky svedomia.“

„A kto si myslíš, že ma odprevádzal, kým si sa túlal po svete? Už som dospelá, Farren. Čo by sa mi tak asi stalo? Žijem tu od narodenia, poznám to tu lepšie než kuchyňu u Beldana.“

„A čo tvoja sestra?“

Keala sa zachvela. Chvíľu mlčala, hľadajúc správne slová.

„To, čo sa prihodilo mojej sestre,“ začala pomaly, „bola nešťastná náhoda. Ten medveď musel byť chorý. A chlapi z mesta ho vystopovali a zabili. Odvtedy sa nikdy nič také nestalo. Vlastne ani predtým nie, čo mi pamäť siaha. Navyše, k tomu incidentu došlo uprostred lesa, a náš dom stojí na okraji. Je to príliš blízko mesta na to, aby si tam trúfla divá zver.“

Farren neodpovedal. Nemal na to čo povedať. V podstate mala pravdu, a hoci ho jej argumenty celkom nepresvedčili, nevedel, čím jej oponovať.

„Nie je to ďaleko,“ pripustil. „No aj tak budem pokojnejší, ak ťa odprevadím až k domu. Ak ti to teda nie je veľmi proti srsti,“ dodal.

Keala si vzdychla. „Keď inak nedáš,“ pridala do kroku a na chvíľu nechala Farrena za sebou. Ten pobehol, aby sa dostal na jej úroveň a prispôbil svoje tempo jej rezkej chôdzi.

Čoskoro ostali svetlá mesta ďaleko za nimi a ich postavy pohltila tma. Jediné svetlo, ktoré im svietilo na cestu, bola žiara hviezd.

Cesta pomedzi polia ku Kealinmu domu trvala asi štvrté hodiny. Keď sa napokon s Farrenom rozlúčili a jeho strapatá hlava zmizla za dvojicou mohutných bukov rastúcich na ráz-

cestí medzi posledným poľom a lesom, s úľavou si vydýchla. Privrela oči a prešla si rukou po tvári, potom sa otočila a vykročila k domu, ktorého tmavé okná nemo hľadeli do noci.

Bola už takmer pri dome, keď sa od jedného zo stĺpov držiacich strechu nad terasou odlepila vysoká postava.

„Kto to bol?“

Keala podskočila a zanadávala. „Fuj, toto mi nerob!“ oprela sa o stĺp a snažila sa predýchať šok.

„Prepáč, nechcel som ťa vystrašiť,“ postava podišla k nej a dotkla sa jej pleca. „Kto bol ten muž?“

„Farren. Kamarát z detstva. Už som ti o ňom hovorila,“ odvetila trochu nechotne. Hladina jej žlče klesala len pozvoľna. „Gyan, čo tu robíš? Potrebujem si ísť ľahnúť. Vieš, že minulú noc som toho veľa nenaspala.“

„Nebudem dlho. Len som ti priniesol toto,“ zdvihol jej pred oči plátenné vrečko, z ktorého sa šírila vôňa sušených bylín. „Zabudla si si to včera vziať.“

„To len kvôli tomu si prišiel?“ neveriacky povytiahla obočie.

„Nie len kvôli tomu. Chcel som ťa zas vidieť,“ odvetil a postavil sa jej tvárou v tvár. Bol vysoký – asi o hlavu vyšší. Jej útlá postava pôsobila popri jeho dobre stavanej telesnej schránke skoro až chatrne.

„Trepíš.“

„Neveríš mi?“ zdvihol dľaň a pohladil ju po tvári.

Keala chytila jeho ruku a pomaly ju odtiahla.

„Gyan, naozaj vyzerám, že som až taká hlúpa?“ jej hlas bol mierny, no dôrazný. „Čo sa deje?“

Mladík chvíľu mlčal a Keala ostražito prižmúrila oči. Bolo jej jasné, že toto nebola zdvorilostná návšteva.

„No tak, Gyan, vyklop to už,“ začala byť nervózna. Zrazu ju prepadlo neblahé tušenie. Chytila ho za rukáv a uprela naňho strachom rozšírené oči. „Ide o Aoko? Nastali problémy?“

„Nie, je v poriadku. Ešte neporodila. Deene dohliada na to, aby mala všetko, čo potrebuje. Upokoj sa, Keala, o ňu nejde,“ snažil sa ju utíšiť.

„Tak čo sa, do frasa, deje? Dozviem sa to konečne?!“ vyletela naňho.

Gyan si vzdychol a jeho tvár nadobudla ponurý výraz. Kealina impulzívna povaha v kombinácii s nedostatkom spánku sa podpísali pod jej správanie. Keby ju nepoznal, bol by sa už ohradil. Nebol zvyknutý na takéto jednanie.

„Podme dnu, všetko ti vysvetlím.“ Medzi obočím sa mu vlnili drobné vrásky.

Vošli do domu a Keala zažala svetlo. Až vtedy si všimla, aká je jeho tvár napätá. V tej tme to nebola schopná dobre rozoznať. Obišla stôl a oprela sa chrbtom o pracovný pult. Ani Gyan si nesadol. Poodišiel od dverí a zastal vedľa masívneho dreveného stĺpa, dvíhajúceho sa od podlahy až k streche.

„Myslím, že by sme s tým mali počkať,“ začal váhavo.

„Počkať s čím? O čom to hovoríš?“ Kealine oči sa výstražne zúžili.

„O tvojom odchode,“ pokračoval. Jeho hlas bol pokojný, no vážny.

„Prečo?“ jej ostrá otázka mu zarezonovala v ušiach.

„Došlo k istým komplikáciám.“

„Akým?“ Pohľad na jej pevne zovreté pery ho utvrdil v tom, že žiadne plytké vysvetlenie ju neuspokojí. Na moment zaváhal, no takmer výhražný výraz v jej tvári jasne signalizoval, že má hovoriť pravdu, celú pravdu a nič než pravdu.

„Krátko potom, čo si odišla, dorazil do mesta posol, ktorého kráľ vyslal do Arwainu. Idirgwaldské slnko hasne...“

Keala naňho vypleštila oči. „Ako prosím?“

„Znie to neveriteľne, viem. Ani ja som nechcel veriť, keď som to počul. Ale zdá sa, že je to tak,“ Gyan sa zhlboka nadýchol a prešiel si rukou po čele. „Vysvetľuje to nárast počtu

tulákov v našej krajine. Ľudia odtiaľ odchádzajú. A neostane iba pri tom. Ak sa ukáže, že je to naozaj pravda a Idirwald sa ponorí do tmy...“

„Bude vojna,“ vydýchla Keala.

Gyan prikývol.

„Ale ako je to možné? Ako sa také niečo môže stať?“ ohromene naňho hľadela.

„Neviem. Nikto nevie. Dokonca ani Quinnell,“ vzdychol. „Jedno je ale isté. Ffingwald už nie je bezpečný. Mala by si zosť tu, kým nebudeme vedieť, ako sa situácia vyvinie.“

Keala pokrútila hlavou a v jej hlase sa objavilo rozhorčenie. „To mám akože čakať dokedy?! A ak slnko naozaj zhasne a dôjde k bojom, to tu budem trčať, kým zo mňa nebude stará haraburda?“ pozrela mu roztrpčene do tváre. „Gyan, ja už bez teba dlhšie nechcem byť.“ Podišla k nemu a pokračovala. „Ak Ffingwald zachváti chaos, už sa nebudeme vídať – cestovanie nebude bezpečné. Alebo prídeš sem a ostaneš tu?“ rukami si mimovoľne podoprela boky a čakala na jeho odpoveď.

Sklopil zrak. „Dobre vieš, že by to nešlo. Kráľ ma potrebuje. Za týchto okolností si nemôžem dovoliť opustiť krajinu.“

Mlčala a uprene mu hľadela do očí. „Takže je medzi nami koniec? To si mi prišiel povedať?“ doľahol k nemu jej ponurý hlas.

Gyanom trhlo. „V žiadnom prípade,“ rázne pokrútil hlavou. „Nič také som nemal v úmysle.“

Keale viditeľne odľahlo. Mlčky podišla k stolu a rukami sa oprela o stoličku. Tá pod jej tlakom trochu zaprašťala, naraziac na odpor drevenej podlahy. „Tak ako si to potom predstavuješ?“ v jej otázke zaznela výzva.

Gyan obišiel stĺp a sadol si.

„Neviem,“ lakťami sa oprel o stôl a prsty zaboril do vlasov. „Nerád to hovorím, ale neviem, Keala.“

Natiahla ruku a postrapatila ho. Potom odsunula od stola druhú stoličku a sadla si oproti.

„Možno by sme práve naopak mali môj odchod urýchliť,“ povedala potichu.

Gyan zdvihol hlavu a pozrel na ňu. „To myslíš vážne?“

„Samozrejme.“ Presvedčenie, s akým to vyslovila, spôsobil, že mu po chrbte prebehli zimomriavky.

„Keala, uvedomuješ si, čo hovoríš?“ uistoval sa. „Naša krajina sa pravdepodobne rúti do vojny a ty si presvedčená, že chceš prísť aj napriek tomu, že tu môžeš žiť pokojný a bezpečný život?“

„Život bez teba,“ podotkla sucho.

Gyan mlčal a uprene jej hľadel do očí. Nepohla ani brvou, v jej tvári nebol ani náznak toho, že by chcela cúvnuť. Usmial sa – prvýkrát, odkedy vošli do domu – a pohľad mu zmäkol. Toto bol jeden z dôvodov, prečo ju miloval. Odvaha a rozhodnosť – vlastnosti, ktoré väčšine žien v jeho okolí chýbali, a ktoré ju odlišovali od sivého priemeru jej pohlavia.

Spustil ruky na stôl a nepokojne prešiel prstami po hrboľatom dreve.

„Si si určite istá, že to tak chceš?“

Ticho prikývla.

Natiahol ruku a pevne zovrel jej dľaň.

„V tom prípade by sme sa ale naozaj mali poponáhľať.“

•••

„Dnes bude na hrade blázinec,“ poznamenal Gyan.

Keala naňho pozrela a zamrvila sa pod váhou ruksaku, ktorého popruhy ju začínali tlačiť na ramenách. „Zase máte deň sťažností?“ prevrátila očami. „To sme sa Rídúnu mali radšej oblúkom vyhnúť,“ zafučala.

Celkom zabudla, že bol prvý deň v mesiaci – deň, keď sa otvorili hradné brány a poddaní žijúci v kráľovskom meste, ale i celej krajine, mohli prichádzať a predniesť, čo mali na srdci. Oficiálne išlo o Audienčné dni – ich účelom bola priama konfrontácia kráľových najbližších spolupracovníkov

s bežným ľudom a jeho pripomienkami k zákonom a spôsobe vlády, ktoré mali na nich priamy dopad. Obyčajne sa to však zvrhlo na sťažnosti zo strany zadubencov, ktorí boli večne s niečím nespokojní. Okrem toho si sem jednotlivci chodili riešiť svoje osobné spory, na ktoré nestačil rozumný dohovor a bol potrebný zásah zhora. Takže Kealin trefný názov sa v kruhu zasvätených čoskoro ujal a pojem Audienčné dni sa používal iba v oficiálnej komunikácii.

„Nuž,“ pokrčil plecami, nakoľko mu to batoh na chrbte dovoľoval. Bol dvakrát taký veľký, než aký mala Keala. „Nejako to hádam prežiješ. Budeš musieť,“ zasmial sa, vidiac výraz jej tváre.

„No čo, aspoň sa stratíme v dave a nebudeme budiť pozornosť, keď pôjdeme cez hradnú bránu,“ snažila sa na tom nájsť niečo pozitívne.

„To je správny prístup!“ uškrnul sa. „Na to, že si v noci málo spala, potom pol dňa obsluhovala u Beldana a večer strávil balením, sršíš nečakaným optimizmom,“ žmurkol.

Keala natiahla ruku a bez varovania doňho z boku strčila. Čakala, že s ťažkým nákladom na pleciah sa aspoň zatacká, no jeho neoblomná stabilita ju opäť sklamala. Vyplazila mu jazyk a odvrátila zrak, aby sa vyhla jeho sebaistému úsmevu.

Chvíľu mlčky kráčali, každý zamestnaný vlastnými myšlienkami.

„Keď dorazíme, budem si musieť na chvíľu zdriemnuť. Dve noci po sebe bez poriadneho spánku neutiahnem,“ ozvala sa prerušiac ticho. „Som rozbitá ako stará váza.“

„Samozrejme,“ prikývol. „Aj tak asi chvíľu potrvá, kým si úplne zvykneš na časový posun.“

Keala neodvetila, len uprela zrak na slnko, ktorého prenikavé svetlo presvitalo pomedzi listy vysoko v korunách stromov. Dnes jeho úsvit nevidela. Súmraky a svitania trvali vždy veľmi krátko.

Keď vyšli z lesa, pred ich očami sa otvoril pohľad na mesto postavené na návrší, obohané po celom obvode hradbami. Uprostred neho sa týčil hrad. Po ceste, ktorá sa pod ním klukovala, sa ako mravce hemžili drobné postavy miznúce za masívnou bránou.

„Dnes to naozaj vyzerá na dobrý blázinec,“ vzdychla si.

„To bude kvôli Idirgwaldu,“ zamračil sa Gyan. „Našincom sa nepáči, že sa sem začínajú trúsiť prisťahovalci.“

„Vedia, čo sa deje?“ v Kealinom hlase sa zjavila obava.

„Fámy sa šíria rýchlo. A tí, ktorí prichádzajú, si nedávajú servítku pred ústa. Ľudia sa boja. Nechcú skončiť ako Tirkvöld,“ zamračil sa.

Keala zvrátila obočie. Príbeh o súmračnej krajine jej kedysi dávno rozprával Quinnell. No udalosti, ktoré sa v ňom spomínali, sa odohrali už tak dávno, že realita pozvoľna preklenula do roviny rozprávania, a to napokon stratilo svoj varovný podtón. Teraz sa niečo podobné dialo v Idirgwalde, nedošlo jej však, že by to reálne mohlo mať spoločný základ.

„Tirkvöld bol predsa najprv zničený vojnou, až potom jeho slnko zhaslo. A to Idirgwald nie je,“ pozrela na Gyana, očakávajúc potvrdenie, že niečo podobné sa ich susedom stať nemôže.

Gyan pokrčil plecami. „Ja neviem, Keala. Neviem, aké príčiny viedli k tomu, čo sa stalo vtedy a aké vedú k tomu, čo sa možno stane teraz. A nie som si istý, či to vôbec *niekto* vie.“

„Quinnell nič nehovoril?“ v jej hlase sa mihla iskierka nádeje.

„Mlčí,“ vrásky na Gyanovej tvári sa prehĺbili. „Ak aj niečo vie, nechce povedať.“

Keala vzdychla a zahľadela sa do krajiny, ktorá sa pred ňou rozprestierala do diaľky. Možno naozaj nebol najvhodnejší čas pre jej odchod. No už sa rozhodla – a nemienila to vziať späť.

Keď sa napokon dostali do mesta a podarilo sa im preklúčkovať pomedzi hustú spleť ľudí na nádvorí, s úľavou si vydýchla. Gyan jej vyniesol veci až hore do izby a rozlúčil sa s ňou,

aby si mohla odpočinúť. On si taký luxus dovoliť nemohol. Na hrade sa to len tak hmýrilo príšlecami a jeho miesto bolo teraz v audienčnej sieni. Rýchlo sa prezliekol, zbehol dole a trochu zadýchaný sa zložil na prázdne miesto za jedným zo stolov stojacich po obvode miestnosti. Pokynom ruky privolal voľného pisára a už sa k nemu nahrnula skupinka sedliakov, čakajúcich, kedy sa dostanú na rad. Sotva badateľne si vzdychol, potom zdvihol hlavu a s profesionálnym výrazom v tvári sa príchodzích opýtal:

„Čo vás trápi?“

•••

Keala sa snažila zaspáť, no napriek únave sa jej to nedarilo. V myšlienkach sa neustále vracala k rozhovoru, ktorý viedli s Gyanom cestou do Rídúnu. Hlavou sa jej mihali obrazy spustošeného Tirkvöldu zahaleného do tmy, prelínajúce sa s predstavami o budúcom Idirgwalde, ktoré sa čoskoro mohli stať skutočnosťou. V mysli videla vojsko idirgwaldského kráľa, v snahe získať nové územie pre svojich poddaných, tiahnuce na Ffingwald a Gyana odetého v nablýskanom brnení, ako vysadá na koňa a lúči sa s ňou.

Prudko sa posadila.

Prestaň byť paranoidná. Vymýšľáš zbytočne katastrofické scenáre, karhala sa v duchu. Vôbec sa to takto nemusí skončiť. Quinnell nájde riešenie... Nieкто nájde riešenie...

Zošuchla sa z postele a podišla k oknu. Výhľad na mesto a ľudí pobežujúcich dolu v uliciach ju zvyčajne upokojoval. Dnes mal na ňu presne opačný účinok.

Rázne sa zvrtila, zamierila ku skrini a prudko ju otvorila. Natiahla ruku a z vešiaka zložila dlhé tmavozelené šaty. Obliekla si ich, pristúpila k zrkadlu a niekoľkými šikovnými ťahmi si uhladila rozčuchané vlasy. Potom vykročila naprieč izbou, zhlboka sa nadýchla a pomaly vydýchla. Stisla kľučku a vyšla z izby.

Ako kráčala dlhou chodbou, na jednej strane lemovanou vysokými oknami, zvuk jej topánok sa ozýval všade naokolo. Lámal sa o steny a ohlušujúco jej búšil do uší, narúšajúc tak chaotický prúd jej myšlienok. Napokon zanikol v hlasnej vrave, nesúcej sa z audienčnej siene dole na prízemí, a celkom sa utopil v huriavku, ktorý ju ovalil, keď vyšla von na nádvorie.

Pohľad na prekrikujúcich sa ľudí ju ochromil. Nemo ostala stáť vo dverách západného krídla a rozmýšľala, čo tam vlastne hľadá. Masa spletitých rúk a nôh, cez ktorú sa s Gyanom predierali pri príchode na hrad, ešte zhustla a hluk sa znásobil. Navzájom do seba strkali, každý sa chcel dostať do audienčnej siene čo najskôr, aby ušetril čas a nepohodlie.

„Fuuu...“ šepla polohlasne. „Vôbec by som sa nečudovala, keby po tomto dni sťažností úplne zrušili. Gyan bude do večera celkom na kašu,“ zhodnotila situáciu a zachmúrila sa.

Sledujúc vlniacu sa zmes ľudí, zrak jej padol na tvár muža stojaceho krížom cez nádvorie neďaleko stajní. Bol bokom od ostatných a zvedavo sa obzeral okolo seba. Keala zalapala po dychu, potom zažmurkala a potriasla hlavou. Nemýlila sa, videla dobre. Vybehla z dverí a pustila sa pomedzi nevábne zapáchajúcu spleť tiel smerom k nemu. Keď sa jej podarilo pretisnúť sa na druhý koniec nádvorja, na moment zastala, aby si overila, či sa predsa len nemýli.

„Farren?!“ Pohľad jej vypleštených očí ho trochu vyviedol z miery.

„A-ach..., Keala,“ zamával a ústa sa mu rozťahli do rozpačitého úsmevu.

Chvíľu naňho obarene hľadela, potom ho schmatla za rukáv a vtiahla ho do uličky medzi kone.

„Čo tu, do frasa, ako si sa vôbec...?! Kurnik, čo tu robíš?!“ Jej prekvapenie pozvoľna prechádzalo do rozčúlenia. Nedočkávala pochopiť, ako je možné, že ho objavila na mieste, na ktorom ho práve celkom zjavne objavila.

„Ja..., prepáč, sledoval som ťa. Teda, vás,“ trochu zahanbene odvrátil pohľad a poškriabal sa na zátylku.

„Sledoval? Prečo si ma sledoval?!“ zvolala, neveriac svojim ušiam.

„Podvečer som zašiel k Beldanovi a ty si tam už nebola, hoci ešte nebolo tak neskoro,“ začal vysvetľovať. „Pýtal som sa Weeko, kde si. Veľmi čudne sa zatváрила a povedala, že už tam nebudeš pracovať. To ma prekvapilo, nič také si nespomínala, keď sme sa deň predtým spolu rozprávali. Vybral som sa teda k tebe domov, ale keď som prišiel, začul som zvnútra okrem tvojho hlasu aj nejaký mužský. Z toho, o čom ste sa bavili, som vyrozumel, že sa balíš a niekam odchádzaš.“

„Nielenže si ma sledoval, ešte si aj načúval za dverami?“ vyprskla rozhorčene.

„Prepáč, Keala, viem, že sa to nemá...“ habkal v snahe ospravedlniť svoj *strašný čin*. „A potom som čakal do zotmenia. Odišli ste z domu s nabalenými ruksakmi a pobrali ste sa smerom k okraju. To nedávalo zmysel – odtiaľ ste sa nemali kam dostať. A na to, aby ste šli len tak kempovať k jazeru, ste mali priveľa batožiny. Bol som zvedavý, čo máte za lubom, tak som šiel za vami.“

„Mne sa asi sníva,“ Keala sa chytila za hlavu, v tvári meravý výraz.

„Už bola takmer tma, keď ste zmizli v tej pukline,“ pokračoval. „Inak, bolo to dobre zamaskované, keby som vás tam nevidel vpadnúť, netušil by som, že sa tam niekde dá ísť,“ poznamenal len akoby na okraj. „Potom som sa asi hodinu potkýnal v tej tme za vami – úprimne, som prekvapený, že som si nevytkol členok a ani nevybil žiaden zub,“ vyceril na ňu rezáky, uisťujúc ju, že neklame. „Len vďaka svetielku vašej pochodne som videl, kam mám ísť. Potom svetlo zrazu zmizlo a ja som sa šmotal v totálnej čierňave,

až kým som nenarazil na úzky priechod a za ním na kopy zelenej hlušiny,“ rozhodil rukami. „Keď som sa cez ňu predral, ovalilo ma denné svetlo.“

Keala sa oprela o ohradu stojiska a skloniac hlavu si prešla rukou po čele. Potom zdvihla zrak a chvíľu na Farrena nemo hľadela, neschopná slova.

Ten sa na ňu usmial – zdalo sa, že o vážnosti situácie nemá ani poňatia – a v očiach sa mu zjavila zvláštna iskra. „Keala, veď to je čosi úžasné!“ zvolal a iskra prerástla do čistého vzrušenia. „Vždy som vedel, že musí byť ešte niečo! Prосто niečo! Že nie je možné, aby bol svet taký malý. Neviem síce, kam som sa dostal, no jedno viem isto. Tu som ešte nebol.“ Jeho tvár sa celkom vyjasnila a sršala z nej nevýslovná radosť. „Keala, nevieš si predstaviť, aký som šťastný! Nemáš tušenia, čo to pre mňa znamená!“ Náhle k nej pristúpil, chytil ju popod pazuchy a zatočil vo vzduchu.

„Au, kurník, Farren, pusti ma!“ zvrieskla a začala sa vzpierať. „Daj ma dole, si normálny?“

Zložil ju na zem no nadšenie z jeho tváre nezmizlo. Ba naopak, zdalo sa, že sa množí a čoskoro zhustne do hmatateľnej podoby.

Kealu zachvátili celkom odlišné pocity. Aj napriek šoku, ktorý jej Farren uštedril, si okrajovo uvedomovala, čo sa stalo, a netrúfala si odhadnúť, aké to bude mať následky. Horúčkovito premýšľala, čo by mala urobiť. Vedela, že každopádne sa o celej situácii musí dozvedieť Quinnell, a zvažovala, komu ďalšiemu by to ešte mala povedať. Gyan bol teraz nenávratne vyťažovaný, ten neprichádzal do úvahy.

„Keala?“ prerušil Farren prúd jej myšlienok.

Zdvihla hlavu. Ako naňho hľadela, uvedomila si, že jeho tvár trochu zväznela, hoci ešte vždy vyžarovala neodškriepiteľnú spokojnosť. Bolo to ako hľadiť na tvár zlatokopa, ktorý celý život úporne lámal horu v presvedčení, že vo svo-

jich útrobach ukrýva zlatú žilu – a ktorý ju po dlhých rokoch driny napokon aj našiel.

„Áno?“

Jeho obočie sa máličko stiahlo a jej bolo jasné, že v hlave práve formuluje nejakú záludnú otázku. „Niečo sa ťa musím spýtať, Keala.“

„Áno?“ obozretne sa zamračila. Inštinkt jej našepkával, že to, na čo sa opýta, sa jej páčiť nebude.

„Ako dlho už o tomto vieš?“

Nemýlila sa. Privrela na moment oči a hlboko si vzdychla. Vedela, že práve na toto reč skôr či neskôr dôjde. Pomaly sa odlepila od ohrady a narovnala si šaty. Potom si znova vzdychla a pohybom hlavy mu naznačila, aby ju nasledoval.

„Pod. S niekým ťa musím zoznámiť.“

„Vieš, kde si sa ocitol?“

„Nuž, ak mám byť úprimný, tak si nie som celkom istý,“ odvetil Farren uprene hľadiac na muža sediaceho v kresle oproti. Mal nakrátko ostrihané biele vlasy a na vrásčitej tvári mu rašilo dorastajúce strnisko. Bol očividne starý, no pohľad jeho jasných šedých očí mal neobvykle čulý výraz.

Starec sa trochu predklonil a pokojným hlasom pokračoval. „Premýšľal si niekedy nad vaším svetom? Jeho veľkosťou, inými možnosťami, únikom?“

„Ojoj, a koľkokrát! No všetci ma s tým nápadom vždy vysmiali,“ zahniezdil sa v kresle. Chvíľu na starca spýtať ho hľadel, potom pokračoval. „Vyrástol som na konci sveta, v Ymylbaile. Tam, kde aj Keala,“ šibol po nej pohľadom. „Už od mala nám tvrdili, že svet je malý. Či už rodičia, obchodníci alebo poslovia prichádzajúci do nášho mesta. No ja som vždy chcel cestovať a spoznávať nové kraje. Človek často túži po veciach, ktoré nemôže dosiahnuť,“ trochu smutne sa pousmial. „Keď som dospel a presvedčil sa o tom na vlastné oči,

bolo to pre mňa neuveriteľne frustrujúce. Zistenie, že náš svet nie je taký malý, ale niekde pokračuje, je pre mňa ako únik z kliecky – ba viac. Lebo zvierá uväznené v kliecky vidí, že mimo nej existuje šírý priestor a sloboda, stačí sa tam len dostať. Lenže ja som nemal *kam* ujsť.“

„Musím ťa poopraviť,“ vstúpil mu do toho stavec. „Krajina, v ktorej sa nachádzaš, nie je pokračovaním tvojho sveta,“ uprel naňho pohľad. „Ffingwald je súčasťou celkom iného sveta.“

„Iného sveta?“ Farren nechápavo pokrútil hlavou. „To ako...“

„Váš svet nie je jediný, mladý muž,“ usmial sa stavec láskavo, vidiac jeho zmätenie.

„Čože?“ mladík vyvalil na dedka oči. „To mám chápať akože tak, že toto je celkom odlišný svet, ktorý s naším nemá nič spoločné?“

„V podstate,“ prikývol stary. Jeho hlas bol pokojný, čím sa značne líšil od Kealinho. „Hoci celkom tak to nie je. Niečo spoločné predsa len majú.“

„A to?“ Farren zvedavo zdvihol obočie. Jeho oči ešte stále dosahovali väčšie rozmery než zvyčajne.

„Susedia spolu,“ odvetil prsto stavec.

Farren chvíľu mlčal, potom sa zasmial a natiahol sa v kresle.

Keď ho Keala poháňala dlhými chodbami a vliekla po nespočetnom množstve schodov, netušil, kam ho vedie, ani čo ho čaká. Keď trochu zadychčaní zastali pred dverami jednej z odľahlých častí hradu, kam hluk z prízemnia nemohol doľahnúť ani zblúdilou náhodou, chvíľu si myslel, že ho ide zavrieť do veže. V mysli si už premietal, ako bude jeho bezduché telo ležať na studenej podlahe, až kým sa mu kosti nerozložia na prach a nestatia sa niekde v útrobach hradu. Namiesto toho opatrne zaklopala a po tom, ako sa spoza dverí ozvalo hlasné *ďalej*, otvorila dvere a voviedla ho dnu.

To, čo nasledovalo, Farrena trochu zaskočilo. Namiesto studenej prázdnej miestnosti sa ocitli v útulnej vyhriatej pracovni muža, ktorý sa mu predstavil ako Quinnell. Keala Farrena uviedla ako *zblúdilca*, na čo si ho starec mlčky premeral od končekov vlasov až po zablatené podrážky na topánkach a ponúkol mu kreslo neďaleko praskajúcej pahreby, z ktorej sa do miestnosti rozlievalo príjemné teplo. Sám si sadol oproti a pozrel na Kealu, ktorá mu v krátkosti vysvetlila, čo je Farren zač. Starec bez slova počúval a ani mihnutím brvy nedal najavo, čo sa odohráva za jeho vysokým vrásčitým čelom. Keala napokon zmlkla a v pracovni sa rozhostilo ticho. Teraz sedela vo výklenku okna a trochu napäto sledovala rozhovor, ktorý sa medzi oboma mužmi pozvoľna rozprúdil. Zdalo sa, že pre ňu to neboli žiadne novinky.

„Tak toto som nečakal,“ utrúsil po tom, ako si to zrovnal v hlave. Quinnell naňho netlačil, dal mu čas na to, aby pochopil to, čo sa práve dozvedel. „Teda, neviem, čo som vlastne čakal. Ale toto nie,“ zasmial sa znovu. Náhle zdvihol hlavu. „Koľko je tých svetov?“ vychrstol na starca otázku. „Ak náš svet nie je jediný a vaša krajina – Ffingwald, či ako sa to volá – je súčasťou iného sveta, bolo by hlúpe predpokladať, že sú len dva. Nemám pravdu?“

„Tuším mám do činenia s celkom bystrým mladým mužom,“ usmial sa Quinnell. Vstal z kresla a pomalým krokom prešiel ku kozubu. Kutáčom, ktorý stál opretý v kúte o stenu, párkrát štuchol do pahreby, až z nej vyleteli drobné žeravé iskry. „Uvažuješ správne, určite nejde len o dva svety.“ Odložil kutáč na miesto a znovu si sadol. „Neviem, koľko svetov v skutočnosti existuje. Reálne vieme o štyroch – vrátane nášho –, ale ak sa moja teória nemýli, môže ich byť oveľa viac.“

Farren hvízdol a uprel na starca vzrušený pohľad. „A to ste všetky svety navštívili? A tá vaša teória?“ Oči mu žiarili ako malému chlapcovi. Keala, ktorá ho z výklenku sledovala, jem-